

Résnyire nyitotta dagadt szemeit, már fenn volt a nap. Csikart a hasa, de nem siette el. Lassan felocsúdott, és egyet hümgetett a soros őrszemnek, amint megpaskolta a bokáját. Tiszta – suttogta az a választ a puska mellől. Felült és bámulta egy darabig a cserepek foghíjain át a fák tetejét, a gyönyörű eget, közben megsimogatta oldalán a fegyvert. Megint mozdult a hasa, úgyhogy négykézláb elmászott a létráig, le a padlásról, és a tisztás széle felé, a budinak vette az irányt. Páran kinn falatoztak, intett nekik – a sokféle konzervből megállapította, hogy hajnalban visszatért az egység a városból.

A füvet húzta még a harmat, térdig vizes lett a nadrágja, mire a budihoz ért. Szébb időket megélt deszkatákolmány, belül még a kilencvenes évekbeli naptárakkal tapétázva. Megoldotta a nadrágját, kitérte az ajtót – bassza meg!, és hátrahőkölt. Egy őrszem nyertett a fáról, és még az erdészlak is zengett a röhögéstől. A budiban egy megkötözött fogoly ült, hörgött, hatalmas szemeivel pedig mélyen belenézett a rányító Macska fejébe. Bassza meg, nyugtázta végül a fogoly ottlétét a férfi. Apátok faszát! – kiáltotta, de már vigyorgott, aztán benyúlt az idegen mellé az újságokért, és a deszkatákolmány mögé vonult. Mélyen levegőt vett, bólogatott. Dolga végeztével visszabaktatott a házhoz, ahol a hadnagy már várta. Az őrségen kívül mind ettek a bőséges zsákmányból. Augusztus vége volt, és gyönyörű nap ígérkezett. Az erdő érintetlen zöldje ontotta magából a nyugalmat. A hadnagnak az volt a rögeszméje, hogy az ellenség elfogta a fiát, és váltságdíjat követel érte. Az esemény utáni első hetekben tűnt el, miután a nagy városok elesetek. Ez az egy gyengéje volt, a fia, különben kitűnő vezetőnek bizonyult. A Macska átvette a befóliázott fényképet, szinte már tegezte. Nyelvével a jobb felső szemfogan körözött, tudta, mi következik. A hadnagy nem mert vallatni, félt, hogy túl hamar végez a foglyokkal. Maga sem tudta az okát vagy a mikéntjét, de mind egyetértettek abban, hogy az ellenség katonái a puszták nézésükkel az örületbe tudják kergetni az embert. Egyedül a Macska hallgatott, amikor a bajtársai rémtörténeteket meséltek a hatalmas fekete szemekről. Azok csak szemek. A Macska nem siette el. Az erdészlakon táboroztak már egy ideje, a fogoly meg végképp nem fog elsétálni. Bőségesen pofázta a konzervet, itta a forrásvizet, és legbelül unta az egészet.

A Macska eléggé átlagos kinézetű fickó volt. Civilből senki sem ismerte, de néhányan tudni vélték, honnan ragadt rá a név – ám jobbnak látták nem firtatni. A Macska jó bajtárs volt, tűzbe ment az emberért, de akit valahogy az ördög sem kíván ellenségének, szóval hülyeség összerúgni vele a port. És nem utolsósorban kikezdetlenül tekintélyt kovácsolt magának azzal, hogy nem félt az ellenség szemébe nézni. Sőt. Különben volt valami a Macskában, amitől olyannak tűnt, mint bárki más.

Fogta a fényképet, a kését, biccentett a hadnagnak, és elindult a budi felé. Néhányan kinevették saját magukat, amiért megállt a kanál a szájukban, miközben nézték a Macskát a budi felé menni. Ő meg dramatizált, titokban rájátszott a legények fogékonyságára. Ez némileg mulattatta. Széles mozdulattal kitérte az ajtót, a fogoly erre vergődni kezdett, aztán a Macska egy hatalmasat ordított, minden biztonnal a fogoly pofájába. Messzebről talán a madarak is felrebbentek. A Macska kétoldalt a tenyerével szorította a fogoly fejét, a pofájába lehelt, és mélyen belenézett a fekete szemekbe. Az ellenség kisvártatva nyüszíteni és rugdalni kezdett, és elillant minden magabiztossága. Ekkor a Macska elővette a fényképet, és a késével együtt letette a fogoly elé. Ő maga leült a lassan száradó fűre, és nézte a jobb híján rozsdás szögcsővel megkötözött vézna testet. Az idegen orr-rései kikerekedtek, és hol a Macskát, hol az eléje tett tárgyakat, hol a szívgóvó vért nézte. A Macskának megfordult a fejében, hogy redukálja a hadnagyot, mielőtt egyszer még végzetes bajba sodorja a társaságot a rögeszméjével, és az úgynevezett vallatásokat is unta. Nem beszéltek közös nyelvet, a többiek pedig valóban kiverte a hideg veríték, ha ezekkel a fekete szemekkel találkozott a tekintetük.

Az erdészlak körül kevés használható dolog volt. Még csak egy balta sem volt, a késével pedig szeretett volna még enni, úgyhogy elbattyogott a patakhöz kövekért. Aztán eleven gallyakat nyesett, és ismét leült a fogoly elé. Délre járt, megizzadt. A hadnagy a tornácra figyelte a fejleményeket.

A Macska arasznyi hosszúra vágta az ágakat, aztán hegyezni kezdte őket. Lassan, türelmesen. Aki nem ismerte, könnyen azt képzelhette volna, hogy élvezi. Piszkolnia kell, és ebbe a budiba most már biztosan nem fognak járni. Az idegen próbált mozgolódni, de a szögcsővel nem volt mit alkudozzon. Ismét levedzeni kezdtek a sebei.

A Macska aztán fogta az egyik hegyezett botocskát, megmarkolta a patakról hozott követ, és egy szó nélkül, mintha szeg volna, elkezdte beverni a fogoly lábába, ahol a térdkalácsát sejtette. A budiban elborultak a dolgok, malac nem visít így, ha vágják. Nyilván ideggócba trafált, a fogoly mind a három lábujja görcsösen kimeredt, szemei még jobban elfekedtek, és rángatózni kezdett, hogy a Macska odébb lépett, és az idegen kiterült a budi előtt, és még mindig vonaglott a másfél méteres test. Aztán eszméletét veszítette. A Macska megvizsgálta a fogoly csuklóit, látta, hogy dolgozott a dróton, úgyhogy a patakról hozott kövekkel tett a kétszer három izmos ujjról, hogy csak a bőr tartotta őket, amikor visszaültette a foglyot árnycsészékre. A padlásról kerített még drótot, és hónaljítól a hátsó deszkákhoz fogta az ideget.

A kis szürke magához tértekor az első dolog, amit látott, az a Macska kezében a második hegyezett botocska volt. Egy őrszem oldalgott oda hozzájuk, kezével végig takarta a szemét, nehogy az idegen tekintetével találkozzon, és néhány szót szólt a Macskához. Talán azt mesélte, hogyan sikerült elfogni az ellenséget, amiben semmi hősiesség nem volt, maga is látta a kopasz tarkón az ütés nyomait. Hátulról leütötték, puszták kézzel, hiszen a csenevész test legerősebb csontjait is egy rántással eltörhették volna, ha nem volna az ellenségnek az a bizonyos nézése.

Beverte a másik botocskát is. Lassan szürkült, úgyhogy visszahúzódott a padlásra, a vackába. A hadnagy talán tudta legbelül, hogy nincs hogyan és nincs mit kiszedni a földönkívüliből, de elvárta, hogy a parancsát teljesítsék. A többiek meg élvezték, hogy az egyhangú őrségváltásokat meg az időnkénti konzervek utáni portyákat ismét megtöri valami, és a zsákmányolt ital mellé történet is kerekedik végre, mint az esemény előtti időkben. Felszabadultan ittak, hiszen látták, az ellenség legyőzhető.

Hajnalban egy lövésre ébredtek. Az őrszemek mintha látták volna a hadnagyot a budinál ólalkodni, bár nehéz volt a fejük az estétől, szóval a hullát a tornácra találták meg. A Macska kiadta a parancsot a táborbontásra.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Váradi Nagy Pál

Látó Szépirodalmi Folyóirat